

lobbogen og dermed, hvad der er Mindretallets Mening, at lade Forholdet ligesom falde ind under de almindelige Bestemmelser om Manddrab og Legemsbestadigelse. Man vilde nemlig herved ganske see bort fra den Omstændighed, som giver Duellen sin særegne Character, at den hviler paa en Overenskomst imellem Parterne om at afgjøre et Vres-Mellemværende ved Vaaben, og at der saaledes saalangt fra er Tale om Oversald, at hver af Parterne møder fuldt rustet til Angreb og Forsvar. Til disse Betragtninger er der i de to Capitler om Manddrab og Vold paa Personer og Legemsbestadigelse ikke taget mindste Hensyn, og det har ikke været muligt at gjøre det, medens ved Bedømmelsen af Duellen denne Overenskomst og denne Kampens eendommelige Natur stedse maa blive af afgjørende Betydning. Spørgsmaalet kan være, hvorledes Lovgivningen overhovedet skal stille sig til Duellmaterialet, og dette Spørgsmaal hører ganske vist til de meget fine Lovgivningsopgaver. Det kan ikke nytte at ville nægte, at Opinionen i visse Samfundsklasser betragter Duellen som en retmæssig og nødvendig Afgjørelsesmaade for visse Mellemværender, som ingen ærefjær Mand kan unddrage sig fra; lad nu endogsaa denne Anskuelse være urigtig, en Bildfarelse og Fordom, saa kan man dog ikke nægte dens Tilværelse og dens Magt over de Paagjældende. Lovgivningen kan ikke lade vidende om den. Erfaringen synes nu her og andre Steder tilstrækkeligt at have vist, at det ikke nytter at angribe denne Opinion, selv om man ikke billiger den, at angribe den og søge at modarbejde den ved meget strenge Straffebestemmelser. I vor egen Lovgivning have vi jo en umiddelbar Erfaring i saa Henseende. Naar den første Taler for Mindretallet troede, at den Omstændighed, at Duellen, nutildags er mindre hyppig end i ældre Dage, skulde hidrøre fra vor Lovgivnings Strenghed mod Dueller, da troer jeg, at det er aldeles feilagtigt; de strenge Duelllove have vist aldrig nogeninde være satte i Anvendelse, og Grunden til, at Dueller ikke ere saa hyppige nu som i ældre Dage, troer jeg alene skriver sig fra en rigtigere Anskuelse af Vresformærmelser og deres Natur. Har Erfaringen nu

vist, at man ikke formaaer at bryde Hvirvelformen — thi ganske ophørte ere Duellerne aldrig — ved strenge Straffebestemmelser, saa staaer den anden Udvei aaben, at lade Loven til en vis Grad see igjennem Fingre med dette Forhold, og det er ikke alene paa dette Omraade, at Lovgivningen saaledes maa bøde sig for Opionen. Man anerkjender ikke Duel for i og for sig lovlig og tilladelig, men man tolererer den som et til en vis Grad nødvendigt Ondt og sætter kun da Straf for samme, naar enten de sædvanlige Regler for Duel ere blevne overtraadte, eller der er skeet en betydeligere Ulykke. Det er den sidste Veie, som de nye europæiske Lovgivelser næsten altid have fulgt, og som Lovudkastet har troet at maatte gaae ind paa. Naar den ærede første Taler (Sonne) for Mindretallets Anskuelser formeente, at Straffebestemmelserne ere altfor milde, forekommer det mig tværtimod, at man ved at sammenligne § 205 med et nogenlunde beslægtet Tilfælde i Capitlet om Manddrab § 193, vil finde Straffen tilstrækkelig streng. § 193 taler om det Tilfælde, at man dræber en Anden efter dennes bestemte Begjæring, og bestemmer i dette Tilfælde Straffen til Forbedringshuusarbejde, dog saaledes, at den kan synke ned til Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel. Ogsaa her er en Art af Overenskomst, men her er sat en alvorligere Straf, end hvor Duellen har medført Død, men hvorfor? Fordi det i det i § 193 omtalte Tilfælde er den umiddelbare Hensigt at bevirke Død. Som den ærede Taler selv erkjendte, er dette ikke Tilfælde, hvor man efter Overenskomst gaaer mod hinanden med Vaaben ihænde; man tilsigter end ikke nogen bestemt Legemsbestadigelse, end sige man skulde tilsigte Døden; denne ligger endogsaa i Almindelighed ganske udenfor Tanken, og det er allerede herefter vistnok ganske i sin Orden, at den for Drab i Duel bestemte Straf er mildere, end den, der er fastsat for det Tilfælde, der møder os i § 193. — Endnu skal jeg gjøre en Bemærkning. Hvorledes vil Mindretallet, at der skal forholdes med Secundanterne? Vil Mindretallet, at disse skulde straffes efter de sædvanlige Regler for Meddeelagtighed i personlige Oversald og Voldsgjerninger, for Legemsbestadigelse og Manddrab? Den almindelige